

2

Jakmile se v mém zorném poli objevuje Lusso, začínám hyperventilovat. Jen těžko odolávám pokušení otevřít dveře Samova jedoucívho auta a vyskočit ven. Letmo po mně koukne, v obličejí má jasně vepsané obavy, jako by vycítil moje zaječí úmysly.

Parkujeme u brány, Sam mi pomáhá z auta a v pevném objetí kolem ramen mě vede ke vchodu pro pěší, u kterého už čeká Drew.

Jako obvykle je fajnově upravený, v obleku a naleštěných botách, s perfektně uspořádanými havraními vlasy, ale teď už mi jeho zjev nezpůsobuje takové rozpaky jako dřív. O to víc mě však překvapuje, když si mě přebírá od Sama, přitahuje si mě do náruče a silně mě k sobě tiskne. To je snad poprvé, co jsme se my dva vzájemně dotkli.

„Děkuju, žes přišla, Avo.“

Nereaguju, protože mě zkrátka nenapadá, co na to říct. Mají o Jesseho velký strach a já se začínám cítit provinile a ještě víc vyděšeně. Drew mě pouští a nabízí mi malý povzbudivý úsměv. Bohužel to nezabírá.

Sam ukáže směrem do ulice. „Už tu máme i velkého muže.“

Otáčíme se a vidíme, jak John div ne smykem zastavuje Range Rover za Samovým autem. Souká své přerostlé tělo ven, sundává si panoramatické tmavé brýle a kývne na pozdrav. To je Johnův obvyklý mlčenlivý přístup. Dobrý bože, ten ale vypadá našťvaně. Jenom zřídka a nakrátko jsem v minulosti zahlédla jeho oči – po každé je skrývá za skly slunečních brýlí, dokonce i v noci nebo uvnitř budov. Teď je ale jasno a tak nechápu, proč si je sundal. Možná chce, aby každý věděl, jak moc je vytočený. Funguje to. Už od pohledu nahání hrůzu.

S hlubokým nádechem vytukávám kód a otevírám chlapům dveře. Přála bych si, abych dál nemusela. Drew mi naznačuje, abych je vedla, jako vždy džentlmen, a tak se psychicky sbírám a beze slova se vleču přes parkoviště. Zhlédnu Jesseho auto a všímám si, že má pořád vyražené okýnko. Když v tichosti vstoupíme na mramorovou podlahu foyer a jediným zvukem je ozvěna našich kroků, sevře se mi žaludek. V břiše jako bych měla kamení a v plicích vodu. Tolik jsem toho tady prožila. Lusso byla moje první opravdu velká zakázka. Poprvé jsme se tu spolu s Jessem vyspali a taky jsme se tu rozešli. Všechno tu začalo i skončilo.

Blížíme se ke Cliveovi a on se na nás dívá zpoza velkého zakřiveného mramorového pultu, jeho výraz dává jednoznačně najevo, že už zase otravujeme.

„Clive,“ zdravím ho s nuceným úsměvem.

Koukne na mě, pak na tři hrozivá stvoření, která mě následují, a pak zase na mě. „Dobrý den, Avo. Jak se máte?“

„Já dobře, Clive,“ lžu. „A vy?“

„V pohodě.“ Je unavený, nepochybně z těch několika vypjatých konfrontací se třemi muži, kteří mě doprovázejí, a soudě podle jeho chladného přístupu ke mně to nebylo nic příjemného.

„Clive, byla bych vám vděčná, kdybyste nás pustil nahoru do apartmá, abychom mohli zkontrolovat Jesseho.“ Hlas mi přetéká sebejistotou, kterou ani v nejmenším necítím. Srdce mi zrychluje každou vteřinou.

„Avo, už jsem to tady vašim přátelům říkal, mohl bych přijít o práci, kdybych vám to dovolil.“ Vyjukaně mrkne na moje společníky.

„Já vím, Clive, ale oni se o něj bojí,“ říkám, jako by se mě to vůbec netýkalo. „Jenom se chtějí přesvědčit, jestli je v pořádku, a zase půjdou,“ zkouším to s laskavostí, protože tuším, že k ní Drew, Sam a John mají hodně daleko.

„Avo, byl jsem nahoře, klepal jsem na dveře pana Warda a nikdo se mi neozval. Zkontrolovali jsme některé záznamy z kamer, já ho na své službě neviděl odcházet ani přicházet. Ochránka nemůže kontrolovat pět dnů nepřetržitého záznamu. To už jsem vašim přátelům taky pověděl. Když vás pustím nahoru, můžu přijít o práci.“

Z jeho náhlého obratu v dodržování domovnícké etikety jsem v šoku. Kdyby byl býval takhle profesionální a neústupný, když jsem přišla za Jessem v neděli, mohli jsme se tomu výstupu vyhnout. Ale v tom případě bych ještě pořád žila v blažené nevědomosti ohledně Jesseho malého problému.

Cítím, jak se mi na záda lepí Sam. „Tak už nás pusťte nahoru, pro boha živýho!“ zařve mi přes rameno, až sebou škubnu.

Ale nemůžu mu zazlívát, že je na nervy. Já sama se tak cítím taky. Prostě je chci dostat přes Clivea a jít. Všechno tu na mě padá, v duchu vidím, jak Jesse přechází po mramorové podlaze haly se mnou v náručí. A další a další vize, které mě v poslední době pronásledují – teď mnohem jasnější, protože jsem tady.

Otáčím se a vidím Johnův vražedný výraz. Ruku má na Samově rameni, což je jeho způsob, jakým mu naznačuje, aby se uklidnil.

Nechtěla jsem se k tomu uchýlit, jenže atmosféra houstne. „Clive, moc nerada bych se snížila k vydírání,“ prohlásím stroze a vracím se pohledem k němu. Nejistě se na mě zadívá a já sleduju, jak mu to v hlavě šrotuje, když přemýšlí, čím bych ho asi tak mohla vydírat. „Hrozně by mě štvalo, kdyby se někdo dozvěděl o pravidelných návštěvnicích u pana Gomeze nebo o zaujetí pana Hollanda pro thajská děvčata.“ Vidím, jak se Cliveův obličej poraženecky křiví.

„Avo, drahoušku, tohle byla podpásovka.“

„Nedal jste mi na vybranou, Clive.“

Kroutí hlavou a naznačuje nám, ať si teda jdeme, a do toho si pod vousy bručí nadávky.

„Skvělý!“ vykřikne Sam cestou k výtahu do Jesseho bytu.

Nemám zdání, proč se mi to děje, ale zjišťuju, že jsem jim v patách, protože mě nohy samy nesou malými krůčky za nimi. „Jesse mohl změnit kód,“ promluví jim do zad.

Sam se prudce otáčí, v očích vyděšený výraz.

Pokrčím rameny. „Jestli jo, není šance, že se dostanete nahoru.“

Ani se nenaděju a stojím u výtahu a se zadržným dechem vyfukávám starý kód. Za mnou se ozývá hromadné oddechnutí, když se dveře otevírají a všichni nastupují dovnitř, zatímco já zůstávám venku a zírám na Sama. Usměje se na mě a mírným pohozením hlavy mi naznačuje, abych k nim přistoupila.

A tak to udělám.

Vkročím za nimi, Sama a Drewa jako oporu z jedné strany, Johna z druhé, a znovu zadávám sérii číslic. Nahoru stoupáme v nepřijemném tichu, a když se dveře otevrou, rozkrývají nám výhled na dvojité vstupní dveře Jesseho luxusního apartmá.

Jako první vystupuje z výtahu Sam, přechází ke dveřím a důrazně zalomcuje klikou, potom na ně začne bušit jako šílenec. „Jesse! Otevři ty posraný dveře!“

Mezitím se k němu připojují Drew s Johnem a odtahují ho z dosahu. John pak sám zkouší dveře otevřít, ale ty se ani nehnu. Hlavou mi běží neodbytná myšlenka, že jsem možná byla poslední člověk, který byt opustil. Vzpomínám si, jak jsem úmyslně práskla dveřmi, co nejméně to šlo.

„Same, kámo, třeba tu vůbec není,“ uklidňuje ho Drew.

„A kde by asi byl?“ houkne na něj Sam.

„Jasně že tam je,“ zabručí John. „Je tam a utápí se v sebelítosti, bastard jeden, ale už moc dlouho. Čeká ho práce.“

Ještě pořád stojím ve výtahu, když se začne zavírat, a to mě probouzí ze zamyšlení. V přirozeném reflexu natáhnu ruku, abych dveře podržela, a vystupuju do haly. Víím, že jsem říkala, že je dostanu nahoru a mizím, a je to přesně to, co bych měla udělat, ale když vidím, v jakém stavu je Sam, dostávám čím dál větší strach. A z Johnových slov mi běhá mráz po zádech. Utápí se v sebelítosti, nebo ve vodce? Když zůstanu, ocitnu se znovu tváří v tvář opilému, rozběsněnému Jessemu?

Drew s klidem sobě vlastním zaklepe na dveře. Je to směšné. Jestliže se nedostalo odpovědi Samovi a jeho zuřivému bouchání, Drewovo džentlmenské ťukání se jí dočká jen stěží.

Drew ustupuje ode dveří, popadá Sama a táhne ho ke mně. „Zkoušelas mu volat?“ vyrukuje na mě.

„Ne!“ vyjeknu. Proč bych to dělala? Jsem si stoprocentně jistá, že by se mnou nechtěl mluvit.

„Nemohla bys to zkusit?“ škemrá Sam.

Zavrtím hlavou. „Stejně to nevezme.“

„Jenom to zkus, Avo,“ přidává se Drew.

Váhavě tahám mobil z tašky a vytáčím Jesseho číslo. Drew a Sam mě napjatě sledují. Vůbec netuším, co mu řeknu, jestli to zvedne.

Drew prudce obrací hlavu ke dveřím bytu. „Slyším to zvonit!“ Znovu se podívá na mě. Očividně čeká, až začnu mluvit, ale můj hovor padá do hlasové schránky a mé srdce do propasti. Nechce se mnou mluvit. Chystám se znovu nastoupit do výtahu, ublížená, že mi nevzal telefon, ale vtom se halou rozezní ohlušující rána.

Sam, Drew i já otáčíme hlavy směrem ke dveřím do Jesseho bytu a spatříme Johna, který stojí *za nimi*, obklopený třískami zárubní. Kývne na nás a Sam s Drewem vbíhají dovnitř. Přistihnu se, jak je váhavě následuju, a přitom si vzpomínám, jaké to bylo, když jsem tu byla naposledy.

Otoč se! Nastup do výtahu! A vypadni, HNED!

Jenže to neudělám. Stojím ve vyražených dveřích a podle toho, co vidím, se tu nic nezměnilo. Přecházím o něco dál do otevřeného prostoru a poslouchám, jak chlapi běhají nahoru a dolů a hledají Jesseho. Když se mi do zorného pole dostane ústí schodiště, všímám si prázdné láhve od vodky, která stále stojí na konzolovém stolku. Pak zaznamenávám, že jsou dveře na terasu dokořán. Nejistě se k nim vydávám, za sebou pořád slyším, jak se ostatní pohybují po bytě, otevírají a zase zavírají dveře a volají jeho jméno.

Bez ohledu na dění v mém okolí mě to táhne na terasu. Víím proč. Je to tíž magnetismus, který mě k němu přitahuje pokaždé, když je v mé blízkosti. Jenže tentokrát víím, že to nebude *můj* Jesse. Chci ho vlastně znovu vidět, když je v tak hrozném stavu, tak útočný a plný zášti? Ne, samozřejmě že ne, ale vypadá to, že se ani tak neotočím.

Když dosáhnu vchodu na terasu, připravuju své oči na opilou hroudu masa, rozvalenou na jednom z lehátek, svírající v ruce flašku vodky. Místo toho hledím na Jesseho bezvládné nahé tělo, ležící tváří k dřevem pokryté podlaze terasy.